

פליטי אופירה מצאו מיכלט חדש בבית ערבי שהיה מוסד תל-אביב

בנות ישבו ותפרו כמו ידהן אהילים מ' ביגדי-הנשים.
דן קימל, ידידו הוותיק של שיקה, בנה שולחנות וכיסאות-עץ, נדנדת-עץ ובר מוגבה, את יתר הציוד — מקררים, גריל, גאו ומיתקנים אחרים הדרושים למיסע-דה, נתן לחבריו חנינם אין כסף טוביה המפורסם, בעל תחנת-הדלק בשארם.
אילו הוי צריכים אלכס פלוגי ושיקה להור ציא כסף כדי לקנות את כל הציוד הר יקר הזה, לבטח היו מרימים ידיים. למזל, הציע להם טוביה הצעה שאיי-אפשר לסרב לה: «אם ילך לכם, תקנו ממני את הציוד. אם לא ילך, תחזירו לי אותו».
אם לא די בעזרה שהושיט טוביה, הס-תבר כמעט מייד לשלושה כי החצר של שיקה, החצר התל-אביבית הנודעת, עומד דת להפוך לא רק לבית-ועד לחכמי-הלל-לה של תל-אביב, אלא גם בית חדש לכל פליטי שארם-אל-שייח', שעדיין לא מצאו את עצמם בעיר הגדולה, מדי לילה אפשר

על נהרות הירקון שם ישבנו וגם בכינו, לודוויג, בחצר בשייח'מוניס שם הקימו מיסעדת דגים, גם אלכס וגם לודוויג מתחילים להשתלב באווירה התל-אביבית. שניהם לא מדברים על כך, אך ברור לגמרי כי קשה להם בלי שארם. אלכס הצוללו המפורסם של דרוסטיני, וכלבו המפורסם לא פחות.

שארם יאל שייך מוניס

לפגוש בהם בחצר, מסתופפים מסביב לבר הגביה כמו דבורים מסביב לכוורת. כל המלצריות, ללא יוצא מן הכלל, הן חברות הקומונה המפורסמת של שארם. אפשר לפגוש שם את יעלי וציונה, מרי ו-אלי היפהפיה, שנחשבו כמלצריות הכי טר-בות בשארם, וממשיכות להצדיק את התואר גם בתל-אביב.
אלכס אחראי על הבר והמשקאות החריי-פים, פלוגי אחראי על הגריל ובישול ה-דגים — הוא צולה את דגי הים התיכון

עבודה בן שלושה שבועות. איש לא ראה אותם, איש לא שמע אותם אחרי שלושה שבועות הוזמנו החברים לפתיחה הבלתי-רשמית של החצר.

געגועי פליטים

כ ל מי שנקלע לחצר שיפסף את העיניים בתדהמה. החברה האלה

תבורי, אחיו של כתב קול-ישראל אבנר תבורי, היה נשאר בחצר עד עצם היום הזה, אילמלא הכיר את מיכל שטראוס — זאת המופיעה על פירסומת לבנק בגודל של קיר, לאורך הכבישים. השניים שברו שיאים באהבה שלהם, והסוף הבלתי-נמנע אירע בל"ג בעומר — הם התחתנו ועברו לבית משלהם, באחד המושבים.

שיקה נשאר עם שתי דירות וחצר, ואז — רק אז — עלה במוחו רעיון מבריק. ממילא הוא מארח בחצרו את כל העיר מדי ערב, אז למה לא לעשות מזה כסף? בזמן שחשב על כך, הוא פגש במיקרה את ידידו משכבר הימים, אלכס, הצוללן הנודע מאופירה, שהסתובב יחד עם אריה פלוגי ממיסעדת המפלט האחרון בחוף נעמה. השניים, מפוני אופירה, שוטטו ב-תל-אביב עם כמה מיליונים בבנק ומבט כבוי בעיניים. שיקה זרק להם את הרעיון והוא הצית את דמיונם.

השניים באו לחצר המפורסמת, חשבו, תיכנונו, שברו את הראש ונכנסו למישטר

פ עם גר שם שיקה. שיקה הוא טייס בחברת ארקיע. אין טעם לשאול מה שם מישפתחו, איש אינו יודע.

שיקה הפך את ביתו הערבי בשייח'מוניס למוסד תל-אביבי ידוע. בחצר של שיקה היו מבלים כולם, כל ערב, יושבים עד השעות הקטנות של הלילה, שותים ומדברים.

כמה חיזורים התחילו וכמה רומנים נגר-מרו בחצר של שיקה? אין מי שיספור. הסיפורים הכי מעניינים בעיר הזאת הם רחשו מאחרי גדר-האבנים בחצר הרומני-טית. בתוך הבית התקיימו מסיבות שהפ-כו לאגדה.

שיקה חי לו במשך שנים תחת גפנו ותחת תאנתו, כשמסביבו חבורה גדולה של חברים והוא מבסוט חאלאס. בדירה הצמודה לדירתו התגורר אישה-מחשבים, בועז תבורי. גם הוא היה מאישר ושמח בחלקו. ונטל חלק פעיל בפעילות החבר-תית שהתקיימה בחצר המשותפת, לו ול-שיקה.

מיכאלו בשייח'מוניס מיכאלו בא לבקר את אלכס ופלוגי ב-איריס, חברתו הדיילת של אלכס. מיכאלו הגדול עומד לפתוח עסק משלו באילת.

מיכאלו בשייח'מוניס

בדיוק כמו שצלה את דגי ים-סוף, שאלכס נהג להביא בכל בוקר למיפלט האחרון. הטעם הוא אותו טעם. טעם גן-עדן — טוב מבשר שור ולוויתן. שיקה הוא הר-צרון, מתקן פה, בונה שם, מרים ניירות, בודק את המנורות, משגיח בשבע עיניים על האהילים, בני טיפוחיו.
מדי לילה אפשר לפגוש בחצר של

פשוט הפכו את המקום לגן-עדן עלי אד-מות.
את החצר הענקית מקשטים אהילים. סיר-פור האהילים הביתיים הוא פרשה בפני עצמה — השלושה הקדישו תקציב-ענק לסעיף זה. אחת מבנות שארם הנאות, ש-אינן משות מהחצר, הציעה לשיקה ללכת לשוק, לקנות תחתוניות וקומבינוונים. הר

מיכאלו הגדול, יום לפני הפינוי, על שפת-הים באופירה. עד לסוף הוא לא האמין שיפונה, תיכנן לשרוף את מיסעדתו המפלט האחרון במחאה על הסכס-השלום, אך חזר בו.

מיכאלו באופירה